

Skyggene, som kanskje var menn, rev og slet i meg, prøvde å rive meg ifra ham. Jeg prøvde å stå imot, men samtidig var det noen som dro ham lengre unna, og musklene mine ble motløse. Jeg ropte, mens øynene hans bønnfalte – og så var han vekk.

Jeg ble dratt gjennom flere etasjer med korridorer og lukkede dører som aldri åpnet seg for meg og skyggene. Helt ned i kjelleren skulle vi visst, i et bygg som godt kunne være et hotell. Skyggene virket ikke truende lengre, bare bestemte. Det var vel da jeg skjønnte det. De var ikke ute etter meg. Det var ham de ville ha. Fortvilelsen flommet opp i fornyet styrke – jeg kom aldri til å se ham igjen.

Når vi endelig er nede, lukker skyggene meg inn i et lite rom med ingenting i. Ikke vindu, ikke møbel, ikke dørhåndtak. Fra etasjen over kommer det ingen lyder, ingen andre enn skrikene hans, som brått tar slutt mens mine begynner. Jeg sitter der i dager – eller sekunder og prøver å dytte sorgen ut med lyd.

Døren går opp, og skyggene bærer inn en sofa. De går ut, og inn kommer mamma. Hun er varm og myk i ansiktet, rekker meg en hånd for å hjelpe meg opp fra gulvet som jeg forente meg med for lenge siden. Jeg skjønner ingenting, men mistenker alt.

"Alt skal bli bedre nå", sier hun, og vi setter oss i sofaen. Skyggene bærer inn et ferdigdekket bord med te og kjeks på. Håndbevegelsen hennes antyder at jeg skal forsyne meg, men jeg avslår stumt. "Du skjønnte det bare ikke," fortsetter hun, mens hun heller krydret te oppi sin egen kopp. "Du trodde vel at jeg bare kranglet for kranglingens del." Jeg får fremdeles ikke fram et ord, ser bare på de gule øynene som en gang var grønne. "Jeg vet litt bedre enn deg, vet du. Jeg har levd, jeg har vært deg."

Det er stille mens hun slurper i seg teen. Ovenpå hører jeg skritt, og håpet bygger seg opp like før jeg slakter det med bilde av at de sikkert bare rydder opp etter seg. Fjerner blod, kanskje. Fjerner ham. Mamma følger blikket mitt. "Jeg visste ikke at rommet var rett over ditt", sier hun fjernt, og ser litt lei seg ut. "Det var ikke meningen at du skulle høre det, det skal du vite." En innrømmelse. Jeg lar meg selv kjenne på sinne, et sinne avlet av en urettferdig sorg. "Drepte du ham?" de hese ordene kom fra aller innerst i meg, men var flate og avslørte ikke mitt indre noe mer enn de rødkantede øynene mine.

"Ikke direkte, men ja. Noen måtte jo gjøre det. Og jeg advarte deg, jeg sa at ingenting kunne hindre meg i å beskytte deg." Stemmen var rolig, med et snev av omtanke og stolthet som gir meg lyst til å gå løs på henne. "Beskytte meg fra lykke?" svarer jeg mens jeg slipper ut litt av sinnet og slår tekoppen ut av den fornøyde hånden hennes. "Fra falsk lykke ja! Han ville ødelagt deg!" Hun roper nesten, virker sjokkert over reaksjonen min. "Skulle jeg liksom takke deg nå?" gleser jeg og reiser meg fra sofaen. "En dag gjør du det!" svarer hun, sikker som alltid. Tårene mine begynner plutselig å strømme, omtrent idet sinnet renner av meg. "Hvordan kunne du." hulker jeg, uten at det er et spørsmål. Hun hadde jo svart på det, ingenting var viktigere enn å beskytte meg. Jeg synker ned på gulvet igjen, det er min eneste venn i dette rommet, mens jeg lar meg og sorg være ett.

"Hushhh, det går bra, det går bra." hører jeg i øret mitt. Jeg snur meg, men mamma sitter enda i sofaen, klein som alltid når jeg gråter. "Ikke gråt" trygler øynene hennes. Samtidig begynner rommet å vugge, mens "Det går bra" gjentas i øret mitt. Rommet forsvinner, og plutselig ser

jeg kun mørke. "Det går bra" er nærmere nå, tydeligere og ladet med omsorg. Vuggingen kjennes altomfattende, som om hele verden, hele denne mørke verden, vugges. Jeg innser at mørket er mine ene øyelokk, og ikke lenge etter kjenner jeg en hånd stryke over håret mitt. Jeg blir oppmerksom på at jeg hulker, og at det glimter av lys hver gang en tåre unnslipper.

Jeg åpner øynene, og der er han. Ansiktet er bekymret, men han holder rundt meg, og han er der. "Du er her", mumler den trøtte munnen min, mens jeg tørker bort de siste tårene. Han klemmer meg.